

Podziękowania

W powstaniu tej książki miało udział wiele bliskich mi osób, a ostateczny kształt zawdzięcza ona owocnym dyskusjom, jakie miałam okazję prowadzić z pracownikami i studentami Instytutu Kultury Polskiej. Szczególne podziękowania chciałabym skierować do Pana Profesora Pawła Rodaka, którego roli w procesie pisania tej książki nie da się przecenić. Od czasu naszej pierwszej rozmowy o rękopisach dzienników Juliana Ochorowicza w Paryżu w 2018 roku, po ostatnie poprawki wprowadzane do tekstu dwa lata później ogromna wiedza, troska i zaangażowanie Pana Profesora były dla mnie nieocenioną pomocą. Co więcej, dzięki naszej dwuletniej, indywidualnej współpracy w stowarzyszeniu naukowym Collegium Invisibile miałam wyjątkową okazję pogłębiać moją wiedzę z zakresu kulturowej historii praktyk dziennikowych, antropologii słowa i antropologii codziennych praktyk piśmiennych. Jednym z efektów „indywidualnych studiów”, które miałam zaszczyt odbyć pod okiem Pana Profesora, jest moja książka. Ogromne wyrazy wdzięczności kieruję również do Pani Doktor habilitowanej Marty Rakoczy, która była pierwszą czytelniczką poszczególnych rozdziałów książki. Bez jej wnikliwych, celnych uwag oraz zmuszających do głębszej refleksji komentarzy praca ta nigdy by nie powstała. Jestem im niezmiernie wdzięczna za opiekę i poświęcony czas na wszystkich etapach tego projektu. Chciałabym też serdecznie podziękować uczestnikom i uczestniczkom seminarium doktorskiego prowadzonego przez Profesora Pawła Rodaka w roku akademickim 2019/2020 w Instytucie Kultury Polskiej za ich nieocenione rady i komentarze. Dziękuję również recenzentom książki – Panu

Profesorowi Pawłowi Dyblowi oraz Panu Profesorowi Stanisławowi Rośkowi, których praca intelektualna od lat pozostaje dla mnie niewyczerpanym źródłem inspiracji. Profesorowi Pawłowi Dyblowi składam podziękowania szczególnie za uwagi dotyczące zagadnień filozoficznych poruszonych przeze mnie w książce. Wyrazy wdzięczności kieruję również do redaktorów naukowych serii *Communicare* – Pana Profesora Pawła Rodaka, Pana Profesora Grzegorza Godlewskiego i Pana Profesora Pawła Majewskiego za przyjęcie mojej książki do wydania. Ogromne podziękowania kieruję do Pani Redaktor prowadzącej serii *Communicare* Kai Kojder oraz Pani Redaktor Joanny Marek-Banach, która zredagowała moją książkę. W tym miejscu chciałabym również serdecznie podziękować Pani Redaktor Urszuli Gogol z Wydawnictw Uniwersytetu Warszawskiego, z którą miałam przyjemność pracować zarówno przy tej, jak i poprzedniej książce.

Szczególne podziękowania kieruję do moich najbliższych: mamy, Izabeli, oraz żony, Kasi, które każdego dnia wspierają mnie w dalszej pracy badawczej. Książkę dedykuję natomiast pamięci Stanisławy Cajler – wspaniałej muzyk, pod której opieką miałam szczęście się kształcić w okresie gimnazjalno-licealnym. To właśnie przy niej nauczyłam się, że wiedza nie jest zestawem idei do opanowania, ale pozostaje intymną praktyką *siebie*, która wymaga uważnego obserwowania własnych uczuć i emocji, krytycznej oceny własnych możliwości, a także opiera się na tworzeniu bliskiej i troskliwej relacji z drugim człowiekiem. Te kilka lat niezapomnianej i bliskiej współpracy w rodzinnej atmosferze założyło na moim własnym modelu humanistycznego laboratorium jako formy ćwiczenia się w samoobserwacji i autoanalizie. Tym samym teoria niepostrzeżenie staje się sposobem życia, często nieprzystającym do oczekiwań współczesnego świata naukowego, lecz przynoszącym wytchnienie, spokój i radość.